

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

let Christus D. N. *esi vis perfectus esse, veni sequere me.* Ex quo colligitur, valde temerarium esse, diuinæ vocationi, propter apparentes hæc rationes resistere: cum sit certum, alterum è duobus necessarîo sequiturum: aut quod Dominus Deus noster talem relinquat in periculis mundi, sicut reliquit illum adolescentem: quæ est valde horrenda puniitio; aut permittat te ad eum tentari, & à periculis imminentibus premi, vt ipsamet deceptionem hanc cum magno tui incommodo tibi detegant; detque vexatio intellectum, ad sequendum & amplectendum, quod antea horrebas.

§. 2.

ALIA QVOQVE VIA vitur Deus ad huius generis homines, de quibus agimus, vocando: quam Cassianus necessitatis vocationem appellat: cum scilicet huiusmodi rebelles suis diuinis inspirationibus, permittit affligi indigentia & miseris temporalibus, quæ repente illos adouantur; vt tædio quodam affecti, mundum ipsum detestentur ac deserant. In quo valde splendet ipsa Dei illos vocantis sapientia. Cum enim eos videat ad eum mundo addictos & affectos; & quod sponte nolint illum deserere: permittit, eundem mundum ipsos detestari, & à se repellere; ita malè eos tractando, vt ipsa necessitas eum deserendi excitet desiderium. Et accedens in tali occasione Deus inspiratione sua, facile ab eis obtinet, quidquid vult. Cuius rei figura fuit; quod euenit a viro cuiusdam *Egyptio seruo viri Amalecua,* quem *dominus reliquerat in agro, eò quod egrotare capisset, & ex itinere defatigatus, eum sequi non potuisset, quem cum inuenisset Dauid; curauit ei cibum dari, qui cum comedisset, reuersus est spiritus eius, & refocillatus est.* Eum igitur Dauid accepit itineris ducem, vt Amalecitas insequeretur. Quid aliud (ait S. Greg.) puer hic *Egyptius* significat, nisi huius sæculi amatores? qui diu non desunt in eius seruitio occupantur, quærentes in suis omnibus operibus quidquid ille amat, & magni facit. In qua occupatione incidunt in morbum quem ac defatigationem; permittente Deo Domino nostro, (vt primo sermo fuit dicitur) eos incidere in euentus valde aduersos; b *Et sequentibus amatores suos (vt dixit Oleeas) non apprehendant eos, eorumque conatus sint irriti, donec ipse met mundus eos deserat, & tanquam inutiles sibi, aut aduersantes, à se repellat.* Et quid aliud est, permittere eos à Regum & Principum gratia excidere, aut dignitates & officia, quibus fungebantur, aut conantur obtinere, illis auferre, aut eos facultatibus, honore, aut fama, quæ gaudebant spoliare: nisi quod mundus eos à se repellit, aut in medio itineris, vt dicitur, illos deserit, permittens eos in magnas deuenire calamitates; vt hac ratione fidelia illorum obsequia remuneret. Sed tunc opportunè accedit Deus noster, renouans ac recetes mittens inspirationes, quibus eos excitet & degustandum præbens panem lacrymarum, vinumque compun-

ctiois

c Mat. 19. 21

Collat. 3. 6. 5

21. Re. 30. 1

Li. 5. Mora. cap. 29.

Tract. 1. c. 3. b Osee 2. 7.

ci. Reg 2.8.

tionis, eos planè confortat, & re ipsa in suos adscribit socios, & militia religioſa, ac perfectæ vitæ milites efficit; & interdum facit eos duces ad terras expugnandas, instituens per eos bellum aduersùs ipsam mundanā quo eos deduxit, eò quòd nouerit ipse *et suscitare de puluere egenum et de cinere erigere pauperem, & collocare eos inter principes populi sui, suos scilicet apóstolos, vt hac ratione insignia sint Instrumenta, ad egregia in bonum aliorum facinora aggredienda.*

Collar 3. c. 5

”
”
”
”
”
”
”
”
”
”
”
”
”
”
”
”
”

Hoc perpendit benè Cassianus, dicens: hanc vocationem, quæ ad hunc modi aliqua necessitate ducit originem etsi vilibus principijs innotat, sed tamen tamè prosperos sæpè fines habere. Nam ab ea viros aliquos inceperunt postea spiritu feruentissimi, & in omni virtute perfecti existerunt, similes, qui optimo principio aggressi Domini famulatum, reliquæ quoque vitam laudabili feruore spiritus exegerunt; sicut è contra euenit illis qui à perfecta vocatione inceperunt, tepesfacti, ad vituperabilem finem ceciderint. Ac proinde sicut illis nihil obfuit, quòd non suo viderentur merito, sed necessitatis impulsione conuersi, quippe quibus hanc ipsam occasionem, qua conpungeretur, Domini benignitas procutauit: ita etiam omnino nihil profuit, sublimiora habuisse conuersionis principia, quam non studuerunt, reliquam vitam termino congruo terminare. Quid enim profuit Iudæ, Apostolatus sublimissimum gradum eodem ordine, quo Petrus, cæteri que Apostoli asciti sunt, voluntarie suscepisse; qui vocationis suæ clara principia, cupiditatis, ac Phylargiæ pestifero sine columnans, vana ad traditionem Domini crudelissimus parricida prorupit? aut quid obfuit Paulo, quod repete cæcatus ad viâ salutis velut inuitus videtur attractus, postea Dominum tanto animi feruore sectatus initium necessitatis, voluntaria deuotione consummans, gloriosam tantis virtutibus viâ comparabiliter conclusit. Quod idè euenit Abbati Moſi: nihil enim ei defuit ad perfectionem beatitudinis meritum, quòd metu mortis, quæ ei propter homicidij criminem tentabatur, impulsus, ad Monasterium se recepit: quia ita necessitate conuersionis arripuit; vt eam in voluntatem propria animi virtute conuertens perfectionis summa peruenerit. Hæc Cassianus. Quæ innumeris insignium virorum exemplis licet confirmare qui mundum, aliqua necessitate conpulsi fugientes, eò peruenerunt, vt fierent Ecclesiæ lumina, fundantes, tanquam Christi ipsius Duces, Religiones nouas; aut nouum splendore prius tantis adferentes. Duo oculi siue lumina Eremiticæ vitæ fuerunt Paulus primus Eremita, & Magnus Arsenius; & uterque vitæ suæ modum cepit fugientem perlequutionem: alter quidem Decij, alter discipuli sui Arcadij. Sanctus Isidorus moaldus fundator fuit insignis Religionis, cuius tamen vocatio originem habuit, eò quòd particeps aliquo modo fuisset mortis cuiusdam hominis.

Valde

VALDE rogabat S. Bernardus Gerardum fratrem suum, vt mundum de-
sereret; sed nolente eo sanctas ipsius admonitiones audire, apponens vir san-
ctus digitum suum ad eius latus, dixit: veniet tempus & quidem breui, quo
husta infixa in hoc latus aperiatur; vt consilium, quod modò contemnis,
ad cor tuum peneret. Et ita euenit, intra paucos enim dies captus fuit ab ho-
stibus suis, & idem latus hasta vulneratum. Quod vulnus vbi sensit, magnis
clamoribus dicebat: monachus sum, monachus sum Cisterciensis: Et statim
voto se obstrinxit; si Deus ab illa captiuitate illum liberaret, se monachum
futurum. Liberatus ergo, votum suum impleuit; & adeò insignis euasit Re-
ligiosus, qualem licet videre ex sermone, quem idem S. Bernardus eius fra-
ter de felici eius vita & morte habuit. Huiusmodi exemplis abundat histo-
ria sacra Ram Religionum: quamuis non adeò sint necessaria humanatum
historiarum exempla, cum adsit certissimum quoddam in historia diuina,
vocationis sc. filij prodigi: qui cum à magna prosperitate cecidisset, & fu-
gire coperet ingentem e famem, qua cruciabatur, & in fame officium pasce-
re periret, quod à mundo acceperat, redijt ad domum paternam; Et à patre
liberatus, & restitutus, vt maiores fauores ac beneuolentiam ipse ex-
petere, quam frater eius maior, qui fideliter & constanter parenti seruiet,
et ex hoc intelligas quocumq; modo ad Dei domum accedas, etià fugies
vires carnis frons. Christo Dominū tibi adiuu prabiturum, quia d de-
uota de corde, vt faceret voluntate Patris, qui misit eum: cuius voluntas est, vt ne-
mō ex ludat omnium, qui ad ipsam deducuntur: etiā si catenis ferreis vin-
cti, & à calamitatibus coacti deducantur. Nouit enim ipse gratiā suā com-
mutare has catenas necessitatis in alias quæ sint charitatis eleuās sic venien-
tium intentionem à terrenis ad cœlestia, & ab humanis ad diuina. Quamuis
cum Christus D. N. libenter admittat venientes ad suam scholam, fugien-
tes in cōmoda & calamitates mundi: non tamē placet illi, quod veniant præ-
cipue ob temporales commoditates, quasi hoc in Religione quærant, vt suæ
paupertati cōsulant, famē expleant, & honorificè viuant. Hoc enim nō esset
mundū deserere, sed eundē secū adducere, eumq; Religionis habitu tegere
ac vestire Non est id sequi Christū nudū in cruce, sed querere Christū, quē
ad diuitem, & in quodā gloria throno collocatū, qualē sibi sinxerat scriba il-
le, qui ea mente & intentione dixit ipsi Christo: *Magister, sequar te quocumq;*
eris, cui statim Christus respondit: vulpes foveas habent, & volucres celi nidus;
quis autem hominis non habet vbi caput suum reclinet. Atq; si apertius ei dixisset:
si me vis sequi, existimans me futurum Regem, teque in meo comitatu di-
uitem futurum, ac honorandum: valde erras. Ego enim tota vita mea adeò
pauper sum futurus, vt nec locum proprium habeam, in quo caput meum
reclinem. Qui hoc animo ad Religionem se conferunt, non ingrediuntur

In eius vita
lib. 2. c. 3.

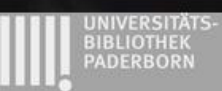
Serm. 16. in
Cantica.

c. Luc. 15. 16.

d. Ioan. 6. 38

c. Mat. 8. 19

Luc. 9. 57

Tb. 1. Tra
2. cap. 3.

per portam roetans, nisi mutent intentionem. Huius enim vitæ necessitas
 possunt quidem esse causæ, & veluti calcæria, vt quis mundum deserat
 ad Religionem recipiat: sed huius receptionis & ingressus finis præcipuus
 nõ debet esse illarum necessitatum remedium quærere. Quare videtur
 flos D. N. marcos ipsum sequi, quos paterat in deserto: volens eorum imi-
 tationem ad excellentiorem finem dirigere, dixit: *queritis me, quia manducaui
 panibus. Esaturus estis: operamini non cibum, qui perit, sed qui permanet in vita æter-
 nam, quæ filius hominis dabit vobis.* Voluit enim eis Dominus dicere, nõ imi-
 tis me sequi ob finem ad eum leuem, & abiectionem: atq; est cibus corporis, & quæ
 enimq; aliud temporale bonum; nõ id totum est corruptibile: anima autem
 strata est æterna, quæ propterea opus habet cibo non corruptibili, & bono
 ternis. Propter illa igitur laborate, illa quærere, & propter eadem me sequi:
 nam ego copiosè vobis illa tradam: quãvis neq; reliqua illa temporalia
 na, tanquam additamenta, tradere negligam. Deniq; ad nostrum propositum
 spectat, quod Plinius dixit de gemma, quæ Evangelium g. *preciosam margaritam*
 vocat, estq; figura vitæ religiosa. Nã quemadmodum gemma ex rore de ca-
 lo descendente generatur, recepto in cõcha marina; & quod ros est copiosior
 eod gemma maior euadit; qui si purus sit; illa est valde candida & pulchra:
 autè ille turbidus est ob nubes & tonitrua; illa quoq; obscurior est ac duntaxat
 ita etiã vita Religiosa generatur in anima, à cælesti diuinæ Vocacionis in-
 spirationis rore: quæ quod est efficacior: eod vita Religiosa solet esse perfectior.
 Quod si eadem vocatio pura sit, solumq; propter ipsum Deum & respectum
 cælestes: vita quæ incipitur, pura erit ac cælestis: si autem Vocatio ipsa
 turbata, ob admixtos fines aliquos terrenos, temporalium commodorum
 metus alicuius humani, aut impetus iræ, & cholera; vita erit obscura &
 rum splendens; & interdum Religio ipsa erit inanis, & solo nomine talis
 propterea multum refert, quod vocatio sit cum prædicta puritate.

Ioan. 6. 27

Li 9. ca. 33.
g. Mar. 13. 46

CAPVT VII.

TIMOREM MORTIS, ET VLTIMAM VOCATIONEM ad exitum ex hac mortali
 vita, esse medium valde efficax ad mundum hunc sine mora deserendum.

Tract. 1. c. 14

QVONTIAM MORS EST omnium miseriarum temporalium terribilissimum
 transitusq; ad mala, aut bona æterna: idè memoria ac timor eius, præ-
 cipue cum à morbo præsentis, aut alterius mortis exemplo fouetur,
 efficacissimum Vocacionis diuinæ medium, non solum ad statum peccati
 deferendum, (vt in primo Tomo est dictum) sed etiam ad omnino renun-
 andum mundo, & statum Religiosum amplectendum. Quare Deus D. N.
 eos, qui ordinarijs & suauibus ipsius inspirationibus rebelles ac pertinaces
 se præbuerunt, vt plurimum solet huiusmodi terroribus dejicere, collocans

